

STARURI LA OPERA ROMÂNĂ DIN CLUJ-NAPOCA

(Costin Popa – 26 noiembrie 2015)

Prilejul a fost aniversarea a 25 de ani de la înființarea TVR Cluj, un eveniment desfășurat la jumătatea lunii noiembrie sub înaltul patronaj al Președinției României. Managementul Operei Naționale Române Cluj-Napoca și directorul general Florin Estefan au ales ca sărbătoarea să fie marcată prin premiera unei noi producții a operei „Boema” de Puccini, la care au invitat vedete naționale care își desfășoară activitatea pe mari scene din străinătate. Anita Hartig, Adrian Sâmpetreaan, Cozmin Sime și Teodor Ilincăi au fost capetele de afiș. Li s-au alăturat Diana Țugui și Florin Estefan.

Serata a debutat cu un moment de reculegere, solicitat de Florin Estefan, în memoria victimelor tragediilor de la București și Paris, după care a urmat partea festivă, marcată de cuvinte de suflet rostite de primul director al studioului teritorial Cluj, Horia Bădescu, de directorul TVR 3 Mircea Neacșa. Directorul TVR Craiova, Anca Indirică, a dat citire mesajului aniversar din partea directorului general interimar al TVR, Irina Radu. Vestea bună a fost referitoare la transmisia integrală a spectacolului cu „Boema”, pe postul TVR 3, în prima zi de Crăciun.

Sensibilitate și delicatețe

Soprana Anita Hartig a adus la Cluj-Napoca, prin rolul Mimì, parfumul unei interpretări rafinate, venite dintr-o intensă trăire, dintr-o adâncită contopire cu spiritul simplu, direct, îndrăgostit, chinuit al personajului. Frumoasă și dăruită, artista a cântat cu atașantă sensibilitate și delicatețe, cu crescendo vocal și de expresie către marile momente din ultimele două acte, după minunatele expansiuni din prima arie (frază „... il primo bacio dell' aprile è mio!”). Aria „Donde lieta” (actul al III-lea) a restituit subtilitatea și impecabila fluiditate a desenului melodic, scena morții a fost realmente cutremurătoare, impresionantă.

În haina personajului Rodolfo, tenorul Teodor Ilincăi, posesor de glas strălucitor ce merge în siguranță și cu penetrabilitate spectaculoasă până la registrul extrem acut, a alternat pasaje liniare, notele înșiruite mecanic, cu cele expresive, într-un demers totuși mult mai amănunțit studiat decât în apariții anterioare. Am notat tentative de filaj în aria „Che gelida manina”, urmate de dezvoltări ample („Talor del mio forziere”) în aceeași secvență dar, pe deplin realizată, mi s-a părut o notă de La bemol înalt servită în mezzoforte și cu diminuendo subsecvent pe fraza „alla stagione dei fiori” din finalul actului al III-lea. A fost proba-simbol că tenorul deține capabilitatea tehnică pentru asemenea sonori expresive de sorginte poetică. Rămâne doar să le expandeze în întreaga partitură, pentru redarea plenară a spiritului personajului.

Cu glas de inimaginabilă căldură și generozitate, basul Adrian Sâmpetreaan (Colline) a umplut sala cu sunete minunate, învelite în armonice de preț, catifelate. Prin tente moi, pline de triste presentimente, lectura pe care a oferit-o ariei „Vecchia zimarra”, așa-zisa arie „a paltonului” (actul al IV-lea), a sfâșiat suflete.

Proaspătă și luminoasă, cu accente de șarm a sunat vocea sopranei Diana Țugui, Musetta cu prezență scenică atrăgătoare. Valsul „Quando me’n vò” a avut grație și eleganță, așa cum cere Puccini.

Marcello și Schaunard au fost baritonii Florin Estefan și Cozmin Sime, stăpâni de glasuri cu timbralități plăcute, primul – masiv și vibrant, cel de-al doilea – plin de lirism.

Teodor Ilincăi și
Anita Hartig
(foto Nicu Cherciu)

Diana Țugui
(foto Nicu Cherciu)

Anita Hartig, Teodor Ilincăi,
Florin Estefan, Adrian
Sâmpetreaan, Cozmin Sime
(foto Nicu Cherciu)

În alte roluri au fost distribuiți versatilul Petru Burcă (care pe lângă admirabile roluri „de linie”, abordează și personaje „de caracter”, aici, Benoît și Alcindoro), Gelu Moldovan (Parpignol), Alexandru Potopea (Un sergent), Liviu Oltean (Un vameș).

Dirijor cu mari cunoașteri în teritoriul liric, solid fundamentate pe o diversitate de stiluri, David Crescenzi a condus ansamblurile Operei Naționale Române Cluj-Napoca cu siguranță și coloristică adecvată, de la verva din actul secund la atmosfera funebă din ultimul. Câteva decalaje între platou și fosa orchestrală s-au mai strecurat pe alocuri, în scena „Parpignol, Parpignol!” a copiilor sau în cvartetul din actul al IV-lea, ducând gândul către prea puține repetiții. Raportul dinamic a fost în general bine cumpănit, poate cu un exces de sonorități la tirada lui Marcello „Gioventù mia” din actul secund.

Și-au dat concursul Corul Operei (dirijor Corneliu Felecan) și Corul de copii „Junior-Vip” al Liceului de Muzică „Sigismund Toduță”, pregătit de Anca Mona Mariaș.

O montare deloc inovativă

Noua montare a fost semnată de regizoarea Ina Hudea, scenograful Mihai Vălu și „lighting designer”-ul Mădălina Mânzat, artiști care nu și-au propus inovarea, rămânând în cadrul restrictiv

al unei viziuni clasice, tradiționale, cu decoruri simple, într-un fel economice, dacă mă gândesc că acelea din actul secund au derivat – cu mici adaptări - din configurația primului sau cele din actul al III-lea au fost destul de puțin imaginative.

S-a jucat cu aplecare către spiritul boem și tineresc al celebrei lucrări, câteodată reținut.

Surprinzătoare și prea puțin relevante au fost schimbările de lumini gen „stop-cadru”, care s-au întâlnit pe tot parcursul opusului, în dorința probabilă de a fixa unele momente. Am numărat cam 12 asemenea „eclipse”, al căror efect nu și-a atins scopul.

La final, încă o subliniere privitoare la eforturile conducerii Operei Române din municipiul de pe malurile Someșului de a reuni pe afișe valori care duc faima vocilor indigene în străinătate. Deși sună formal, trebuie luat aminte.

* Foto: Nicu Cherciu.